

PROF. DR. VECDİ ARAL İÇİN

Prof. Dr. Yasemin Işıktac*

“Yalnızca insanlar doğmadan önce ne olduğunu bildikleri ve doğduktan sonra ne olacağını algılamalarıyla kendi davranışlarını yönlendirdikleri için insan davranışları gerçekten de kasıtlı olabilir
Dolayısıyla yalnızca insanlar ayaklarının bastığı noktadan daha fazla aydınlatılan bir ışıkla yollarını bulurlar”

Medevar

1978-1979 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde sevinç içinde derslere başladığımda, ilk gün hocalarımız cübbeleri ile o ihtişamlı bir numaralı amfide derslerini verdiler. Aral Hoca benim kürsüde izlediğim üçüncü hocaydı. İlk günden son derece etkileyici bir hatip ve insanın içine işleyen bir sesi olduğu aklımda kaldı. Aral Hoca derslere notlarıyla girerdi. Onları önündeki kürsüye bırakır çıkarken de alıp giderdi. O notların her zaman hocamın bir kartviziti olduğunu düşünürdüm. Aynı zamanda sihirli formüller gibiydi o notlar. Altları onlarca kez çizilmiş ok işaretleri ve şerhlerle zenginleşmiş bu notlar hep bana gizli sırların habercileri gibi gelmiştir. Hocamın derslerini hiç kaçırmadan izledim. Özenle kullanılan bir Türkçe, zenginleştirilmiş hukuk yaşantıları ve hep felsefeye yapılan göndermeler. Başlangıç dersi bir tür felsefeye hazırlık dersi gibi yapıyordu. Doğrusu hukuku ve üniversite yaşantısını çok sevmiştim. Seneler su gibi akıp geçti. Bizim zamanımızda Hukuk Felsefesi zorunlu bir ders değildi. O nedenle şimdiki öğrenciler kadar şanslı olmadığımı düşünüyorum. Ancak hukuka yakınlaştıkça bu konunun sadece kuru yasa maddelerinin ve mahkeme kararlarının tartışılıp değerlendirilmesi demek olmadığını, insanın içinde çok derinlerde bir yere dokunan değerli, şiirsel ve manevi bir yanının daha olması gerektiğini hissettim. Okumalarım beni bunun sadece bir hissiyat değil aynı zamanda insan olmanın bir gereği olarak anlaşılması noktasına getirdi. Hukuk Fakültesini bitirdikten sonra, açılmış olan asistanlık sınavında Felsefe ve Sosyoloji Bölümüne başvurmadan önce bir ön görüşme için hocamın odasına gitmiştim. İlk kez O'nu o güzel odada masasının başında gördüm. Oldukça ciddi ve mesafeliydi, bir hayli korktum. Sınavın sonuçlarının objektif olarak değerlendirileceğini ve başarılı olan adayın alınaca-

* İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Hukuk Felsefesi ve Sosyolojisi ABD. Bu anı yazısı kıymetli Hocama Kocaeli Hukuk Fakültesi tarafından çıkarılan Armağan için yazılmıştı, bu Armağan'da da yer almasını istedim.

ğını söylüyordu. Birkaç uykusuz geceden sonra seçimimi yaptım ve sınava girdim. Başarılı olmuşum. Bu hayatımın en büyük sevinçlerinden birisiydi. Daha sonraları, hocamın odasına önceleri korka çekine ama O'nu tanıdıktan sonra büyük bir sevinçle gitmeye başladım. Prof. Aral yaşantım boyunca tanıdığım en nazik insanlardan birisidir. O gerçek anlamında bir İstanbul beyefendisidir. Gençlik ve cüretimi her zaman hoş görerek bana hem dostluğunu hem de derin bilgilerini büyük bir sevecenlikle açmıştır. Hocanın fakülteye indiği her gün düzenli bir biçimde süren bu ziyaretlerde neler konuşulmazdı ki. Yemek tariflerinden gündelik yaşamın hay huyuna, aşka, bilime dair her şey. Sonra konu dönüp dolaşıp felsefenin engin denizlerine pupa yelken uzanırdı. Tek ben değilim, sevgili hocamın birçok tiryakisi vardı. O'nun sohbetinin zevkine varanlar O'ndan kolay kolay kopamazlardı. Üretken ve çalışkan bir insandı – halen de aynı tempoyla çalıştığımı biliyorum. Yönetimle veya idari şeylerle değil dersleri ve bitmek tükenmek bilmez okumalarıyla uğraşmayı severdi. Eskiden beri olan okuma merakım Hocamın okudukları yanında bir hiç düzeyinde kalıyordu. Birbirimizle kitap değiş tokuş ederdik, halen de ediyoruz. Odadan her defasında daha çok çalışmam gerekiyor diyerek çıkardım. Aral Hoca ısrarla Almanca öğrenmemi istiyordu. Ben bir dil yeteneksizi olarak çok çalışmama rağmen fazlasıyla zorlanıyordum. Şimdi o sıkıntılı anlarım ve ısrarı için Hocama minnettarım. Almancanın felsefede açtığı kapılar bugünüme imza atmıştır. Hukuk Felsefesi kürsüsü çok barış içinde bir kürsü değildi, bana kalırsa bunun en etkin sebebi minnettarlık duygularının eksik olması, bu kötü alışkanlığın bugün yıkılmasını kalpten diliyorum. Sevgili Hocam size olan derin hislerimi anlatmak ne zor. Her şey için teşekkür ediyorum. Bana yaptığınız katkılar, çalışmalarınızla yolumuza tuttuğunuz ışık, esirgemediğiniz dostluk ve her zamanki sıcaklığınız için. Halen okuma ve üretimlerinize devam ettiğinizi biliyorum. Son zamanlarda yaptığınız tartışmaların ve makalelerin dünya gündemini ne derece yakından ve popülist olmadan izlediğinizin açık kanıtları. Hukuk Felsefesi Dünyasını ışıkladırmaya devam ettirdiğinizi biliyorum. Size ailenizle birlikte sağlıklı ve uzun bir yaşam diliyor en içten minnet duygularımı iletiyorum.

Öğrenciniz Yasemin Işıқтаç

HOCAMA;

Dar kapı, geniş kapı metaforuna hiç de benzemeyen

Her zaman açık ve davetkâr bir kapısı var.

İlk sözü her zaman sona doėru uzayan davetkâr bir "Eveet"ti.

Yükselerek girerdiniz yanına...

Vecd ile aralardı hayata dair her şeyi.

Yemek tarif ederdi.

Aşk, felsefe, Radbruch...

Yanılgılar, oluşun hakikatlerdir derdi.

Severdi, gerçekten kızardı, heyecanlanırdı: İnsandı!

Yükselerek çıkardınız yanından...

Hatta bir paranız hep yanında kalırdı.

Özlerdiniz... Şile'ye giderdiniz.

Unamuno'yu da severdi.

Dünya bilinç için yaratılmıştır; her bir bilinç için deyişini severdi

Unamuno'nun

Siz de kendinize pay çıkarırdınız.

Mutlu olurdunuz, çünkü mutlu ederdi.

Ediyor, edecek...

Kesin, en yakın zamanda Şile'ye gidilecek.

Sevgilerimle...

Yasemin Işıktaç

